

Sygn. akt I UK 137/16

POSTANOWIENIE

Dnia 7 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania M. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Łodzi
o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z pobytem w miejscach
odosobnienia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 czerwca 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt III AUa 1567/15,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 10 grudnia 2015 r. oddalił apelację ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 3 lipca 2015 r., którym oddalono odwołanie M. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w Łodzi z dnia 9 sierpnia 2013 r., odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z pobytem w obozie hitlerowskim.

Ubezpieczona wywiodła skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa procesowego, tj. art. 286 k.p.c. w związku z art. 285 § 2 k.p.c. i art. 278 § 1 k.p.c., art. 232 zdanie drugie k.p.c. i art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że jest ona oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest, jak wynika z art. 398⁴ § 2 k.p.c., wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się, jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, z przesłankami rozważanymi przez ten Sąd podczas tzw. „przedsądu”, a więc na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłanki te określone są w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i tylko one podlegają badaniu w tej fazie postępowania, a przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z nich. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania winno zatem koncentrować się na wykazaniu istnienia takiej przesłanki, przy czym treść tego uzasadnienia nie może być dowolna, bo konieczne jest oparcie jej na argumentacji jurystycznej.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga jest oczywiście uzasadniona, nie można jednak uznać, że skarżąca zdołała wykazać istnienie tej przesłanki.

Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Innymi słowy, w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać „oczywistość skargi kasacyjnej” przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z

30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, niepublikowane, z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109), a takich argumentów nie można doszukać się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie do rozpoznania.

Podważenie ustaleń faktycznych Sądu, a do tego sprowadzają się twierdzenia skarżącej w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zarzucającej nieprawidłowe uznanie braku niezdolności do pracy w związku z pobytem w obozie hitlerowskim pomimo niedopuszczenia w postępowaniu sądowym dowodu z opinii łącznej wszystkich biegłych lekarzy, co było konieczne z uwagi na posiadanie przez nią różnorodnych schorzeń, możliwe jest tylko przez odpowiednie zarzuty prawa procesowego, zaś o istnieniu uzasadnionej drugiej podstawy kasacyjnej przesądza nie każde naruszenie przepisów postępowania, ale jedynie takie uchybienie tym przepisom, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazano, który konkretny przepis prawa procesowego został przez Sąd drugiej instancji naruszony w taki sposób, że należałoby skargę uznać za oczywiście uzasadnioną. Jedynie na podstawie motywacji wniosku można stwierdzić, że chodzi o art. 285 § 2 k.p.c., zgodnie z którym biegli mogą złożyć opinię łączną. Nie ma więc normy (przepisu) o konieczności dopuszczenia przez Sąd dowodu z opinii łącznej biegłych lekarzy w każdej sytuacji, gdy u ubezpieczonego stwierdza się więcej niż jedno schorzenie. Brak jest zatem podstaw do formułowania ogólnej tezy, że przepisy postępowania wymagają, by biegli - jeżeli zachodzi potrzeba zasięgnięcia opinii kilku biegłych - zawsze składali tylko jedną wspólną opinię. Przy podejmowaniu takiej decyzji należy mieć na uwadze przede wszystkim okoliczności faktyczne sprawy. Kompleksowa ocena stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe, w zależności od okoliczności faktycznych, może wymagać opinii łącznej biegłych lekarzy, bądź zasięgnięcia dodatkowej opinii tych samych biegłych (art. 286 k.p.c.), czy też zasięgnięcia opinii innego (kolejnego) biegłego (lub innych biegłych - art. 286 k.p.c.). Skarżąca w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazała, jakie okoliczności faktyczne niniejszej sprawy wymagały dopuszczenia opinii łącznej wszystkich biegłych lekarzy, a także jaki wpływ na

rozstrzygnięcie miało niedopuszczenie takiego dowodu. Za niewystarczające dla uznania skargi za oczywiście uzasadnioną uznać bowiem należy zarówno ogólne tezy odnoszące się do konieczności kompleksowej oceny stanu zdrowia ubezpieczonej, jak i stwierdzenie, że „stan jej organizmu oceniany łącznie daje podstawę do pozytywnego ustalenia wpływu pobytu w miejscach odosobnienia na obecną niezdolność ubezpieczonej do pracy”. Nie wynika z nich bowiem, jakie konkretnie okoliczności faktyczne przemawiały za koniecznością dopuszczenia takiego dowodu i w związku z tym, jaki konkretny efekt w kontekście rozstrzygnięcia przyniosłoby jego przeprowadzenie.

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.